

ת"פ 2725/06/16 - מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נגד בן פלדמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 2725-06-16 מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש נ' פלדמן
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מחלקה לחקירות שוטרים - מח"ש

המאשימה

נגד

בן פלדמן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הדס קליין

ב"כ הנאשם עו"ד משה אלון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

פתח דבר

כמצוות הוראת סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 אני מודיעה בפתח הכרעת הדין כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 397 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

רקע ועובדות כתב האישום:

1. על פי עובדות כתב האישום, ביום 23.3.2015 נעצר המתלון על ידי הנאשם ושוטרים נוספים בעקבות אירוע מוקד הפגנה והפרת סדר (להלן: "**ההפגנה**") והובל לתחנת המשטרה מרחב דן תל אביב. בהגיעו לתחנה, הוכנס המתלון על ידי הנאשם לחדר צדדי, שם ערך הנאשם חיפוש על גופו של המתלון בעודו אזוק. במהלך החיפוש נמצא טלפון נייד בחליפתו של המתלון. הנאשם שאל את המתלון מדוע הצהיר קודם לכן שאין ברשותו טלפון נייד נוסף, הורה למתלון להוריד את משקפיו וסטר לו בלחיו השמאלית. בכך תקף הנאשם את המתלון שלא כדין.

2. במענה לכתב האישום אשר ניתן ביום 19.2.17 אישר ב"כ הנאשם את המפורט בסעיפים 1-3 לכתב האישום לפיהם נעצר המתלון במסגרת ההפגנה והובל לתחנת מרחב דן. כן אישר כי נערך חיפוש על גופו של המתלון בעודו אזוק. עוד אישר כי במהלך החיפוש נמצא בחליפתו של המתלון טלפון נייד וכי הנאשם שאל את המתלון מדוע הצהיר שאין ברשותו טלפון נייד. ב"כ הנאשם אף אישר כי הנאשם הורה למתלון להסיר את משקפי הראיה שעל עיניו. ב"כ הנאשם כפר בשם הנאשם במתן הסטירה למתלון ובכך בתקיפתו.

ראיות המאשימה:

3. מטעם המאשימה העיד המתלון והוגשו בהסכמה המוצגים אשר סומנו ת/1 - ת/3. בעדותו העיד המתלון כי היה ברחוב בבני ברק בזמן ההפגנה כשהבחין בהתקהלות וניגש "**לראות מה קורה**" (עמ' 5 ש' 11-12). לדבריו הגיע לקו הראשון של המפגינים והבחין בשוטר מתנהג באלימות כלפי המפגינים. בנסיבות אלה אמר לשוטר ש"**הוא יכול לבקש לזוז ולא צריך לדחוף**". לטענת המתלון, השוטר המשיך לדחוף ולהתפרע ולכן הוא הדף אותו. באותה העת סימן השוטר לכיוון המתלון לכמה בלשים, ביניהם הנאשם, אשר תפסו אותו בידיו וברגליו, עצרו אותו וסחבו אותו (עמ' 5 ש' 18). המתלון ציין כי המדובר במעצר אלים, והדגיש כי במהלכו נפלו מראשו הכובע והכיפה. כשביקש מהשוטרים להרימם - אלה לא התייחסו אליו והוסיף שהייתה המולה כתוצאה מהמעצר (עמ' 5 ש' 26). עוד פירט כי נאזק בידיו כשהוכנס לניידת והובא לתחנת המשטרה, שם נאזק גם ברגליו והובא לחדר הבילוש.

4. בחקירתו הראשית פירט כי "**ייבשו אותו**" בחדר הבילוש משך שתיים (עמ' 5 ש' 29) עד שהוכנס לחדר צדדי לביצוע החיפוש על ידי הנאשם. בעת חקירתו הנגדית מסר כי עבר פרק זמן של חצי שעה עד ביצוע החיפוש על ידי הנאשם (עמ' 12 ש' 23). עוד ציין כי במהלך הבדיקה "**הוא (הנאשם - ד.א.) ביקש ממני להוריד נעליים וכו'**" (עמ' 5 ש' 31). לדבריו נשאל על ידי הנאשם האם יש לו מכשיר טלפון נוסף ולאחר שהשיב בשלילה בדק הנאשם בכיסו חליפתו ומצא מכשיר טלפון נוסף. עוד הוסיף כי אז נשאל על ידי הנאשם מדוע אמר שאין לו פלאפון. ופירט: "**אמרתי לו שהחלפתי פלאפונים בדיוק באותה התקופה ואת הפלאפון הישן שמתי בכיס של החליפה שיהיה לי שם ולא זכרתי**" (עמ' 6 ש' 3). לגרסתו, בעקבות כך ביקש ממנו הנאשם להוריד את משקפיו ונתן לו סטירה "**ממש חזקה**" בלחיו השמאלית כשבאותה העת היה אזוק בידיו וברגליו. לדבריו "**הייתי בהלם, איך זה יכול להיות**" ואז שאל את הנאשם לפשר התנהגותו והנאשם השיב לו "**דמיינת, אתה שקרן**" (עמ' 6 ש' 5) והכחיש את ההאשמה. עוד טען כי כאשר הגיעו שוטרים נוספים למקום, הטיח בפניהם את ההאשמות ואמר להם שחברם סטר לו. הנאשם הכחיש את האירוע בפניהם והם צידדו בנאשם.

5. באשר להמשך האירועים פירט כי ביקש לראות עורך דין בעקבות הסטירה הנטענת. לדבריו, בעצת עורכת הדין אשר מונתה לו מטעם הסנגוריה הציבורית לא הגיש מיד תלונה למח"ש אלא המתין לתוצאות החקירה בעניינו. עוד הוסיף כי בעת החקירה סיפר לחוקרת את שארע וזו אף הבחינה בסימן על לחיו וביקשה שיציין זאת בסוף החקירה. ועוד, על פי עדותו, אביו אשר הגיע לתחנה הבחין בסימן אדום על לחיו והוא סיפר לו שקיבל סטירה חזקה מאחד השוטרים (עמ' 6 ש' 23-24). לדבריו, לא הלך למרפאה שכן במהלך מספר שעות ממתן הסטירה התפוגג הסימן. באשר לתלונה למח"ש הבהיר כי תחילה לא הגישה שכן המתין לגלות מהן תוצאות חקירתו לאור עצת עורכת דינו ועל מנת שלא יתנכלו לו לאור תלונתו. לאחר שנסגר נגדו התיק שכח את המקרה ונזכר בו כאשר קיבל את המכתב ממח"ש לפיו במידה ולא יגיש תלונה ב-30 הימים הקרובים תפוג זכותו ואז פעל להגישה.

6. המתלון בעדותו הבהיר כי לא הכיר את הנאשם לפני האירוע וטען כי אין לו כל סיבה להעליל עלילות. שווא בנוגע אליו. עוד הדגיש כי בלש אחר (עד ההגנה אמיל בריילובסקי (להלן: **"השוטר אמיל"**)) השתתף גם הוא באירוע ואשר עצר אותו **"כמה פעמים בעבר"** (עמ' 7 ש' 32). לטענתו, אילו היה בוחר להעליל עלילות שווא היה מעליל את העלילות בנוגע השוטר אמיל אשר לטענתו היה אף דומיננטי יותר בעת המעצר.

7. בעת חקירתו הנגדית חזר המתלון על עיקרי הדברים באשר לסטירה הנטענת. תחילה השיב כי אינו זוכר בדיוק מדוע נערכה ההפגנה ביום האירוע, לדבריו: **"אולי היה מישהו שניסו לעצור אותו"**. לשאלתו המפורשת של הסגור אישר כי המדובר במשתמט (עמ' 9 ש' 9). המתלון שב וטען שעבר קרוב למקום, שמע והגיע למקום ההפגנה, לדבריו עמד בשורה ראשונה, מאחר ונדחף כדי לראות מה קורה. עוד חזר על דבריו לפיהם השוטר אשר היה במקום התפרע באלימות ודחף ועל כן הדף אותו (עמ' 9 ש' 26). המתלון טען כי תיק החקירה בעניינו נסגר שבוע לאחר האירוע וטען כי השוטר אמיל הוא זה אשר מילא פרטים ואסף עדויות מכולם וכי לא הייתה לו כל אינטראקציה עם הנאשם במהלך המעצר (עמ' 10 ש' 30-31). המתלון לא זכר מי הביאו או שמר עליו בתחנה ואישר כי יתכן והיה זה הנאשם. עוד הוסיף כי החיפוש נערך כחצי שעה לאחר שהביאו אותו לתחנה (עמ' 12 ש' 23) ולאחר מכן היה שם מספר שעות. כשנשאל האם הראה לחוקרת את הסימן הנטען בלחי בגין הסטירה השיב שהוא חושב שכן וציין כי אביו הגיע מספר דקות לפני החקירה לתחנת המשטרה וראה את הסימן (עמ' 13 ש' 9). כשנשאל מדוע אביו לא מסר עדות במח"ש השיב: **"אני חושב שהוא שאל אותי אם יש עניין שגם הוא יבוא, ואמרו לו שאין צורך"** (עמ' 14 ש' 1). והוסיף שוב שגם עורכת הדין שמונתה לו מטעם הסנגוריה הציבורית ראתה את הסימן על לחיו. בנוסף, אישר בפני הסגור כי את השוטר אמיל הכיר מאירוע אחד קודם בלבד. כשהוטח בפניו כי טען בחקירתו הראשית שהשוטר אמיל עצר אותו בעבר כמה פעמים השיב: **"מספר פעמים? - זה פעמיים. פעם אחת קודמת, ופעם שניה בהפגנה הנוכחית"** (עמ' 12 ש' 3).

8. מטעם המאשימה הוגש ת/1 הודעת הנאשם בחקירה. בהודעתו טען הנאשם כי לא היה כל דבר חריג באירוע. לדבריו: **"הורדתי לו את האזיקים עשיתי עליו חיפוש על הגוף והחזרתי עליו את האזיקים"**. כשהטיח בו החוקר כי עשה את החיפוש בעוד המתלון אזוק בידיו ענה הנאשם: **"אי אפשר פיזית לעשות דבר כזה. אולי עשיתי עליו את החיפוש ואחר כך החזרתי עליו את האזיקים"**. כשהטיח החוקר בפני הנאשם כי מחומר הראיות עולה כי הורה למתלון להוריד משקפיו וסטר לו, השיב הנאשם: **"אין דבר כזה. בטח לא אם אתה אומר שהוא היה אזוק. אני לא עשיתי את זה. מה כל מישהו שיעצבן אותי אז אני אוריד לו כאפה?"** והכחיש באופן גורף את הדברים. בעימות שנערך בין המתלון לנאשם (ת/2 א ו-ת/2ב), חזרו השניים על גרסאותיהם. כאשר נשאל המתלון באיזו לחי סטר לו הנאשם, תחילה לא זכר ולאחר מכן ענה כי הוא כמעט בטוח שהמדובר בלחי שמאל. המתלון שאל את הנאשם לסיבה שלטעמו הוא מעליל עליו עלילות שווא, ביתר שאת לנוכח העובדה כי מבחינה הלכתית יש איסור להגיש תלונת שווא במשטרה. הנאשם ענה כי לא סטר למתלון וכי על המתלון לעשות חשבון נפש עם עצמו. כשנשאל הנאשם לאינטרס בהגשת תלונה כנגדו בלבד, למרות שהיו עוד בלשים מעורבים, השיב כי אולי הסיטואציה של המעצר ואי-הנעימות גרמה לכך. בדו"ח הפעולה ת/3 שנערך על ידי הנאשם פירט הנאשם כי בעת ההפגנה הבחין בבחור צעיר (המתלון) דוחף שוטר בשתי ידיו באזור החזה, צעק לעברו "משטרה, אתה עצור" ותפס את צדו הימני. לאחר שהמתלון התנגד למעצר, הגיע השוטר אמיל לסייע. השניים הובילו את הנאשם לניידת כשסביבם המולה. בדרכם לניידת, נפלו כובעו וכיפתו של המתלון אך לא היה הייתה אפשרות להשיבם, במהלך הליווי לניידת הודיע למתלון בשנית שהוא עצור ומן זכויותיו. בהגיעם לניידת, ככל את המתלון באזיקי ידיים. בהגיעם לתחנת המשטרה, ערך

למתלון חיפוש על הגוף חיצוני מחשש שמא המתלון מחזיק על גופו דבר מה שעלול לסכן אותו. בסיום רישום הדו"חות הרלוונטיים, העלה הנאשם את המתלון לחדר החקירות.

ראיות ההגנה:

9. מטעם ההגנה העיד הנאשם. הנאשם הכחיש מכל וכל כי סטר למתלון. לדבריו הגיע יחד עם מספר שוטרים למקום ההפגנה והבחין הנאשם במתלון דוחף שוטר. הנאשם ניגש יחד עם השוטר אמיל והודיע למתלון שהוא עצור בגין תקיפת שוטר. לאחר שהמתלון התנגד למעצר נלקח בכוח לניידת. בדרך לניידת נפלו הכובע והכיפה של המתלון אך לא הייתה באפשרות הנאשם להרימם, למרות בקשותיו החוזרות של המתלון, לאור ההמולה מסביב. כשהכניס הנאשם את המתלון לניידת כבל את ידיו באזיקים. בעקבות מעצרו של המתלון נוצרה התקהלות סביבו וסביב הניידת. לדבריו, כשהגיעו לתחנת המשטרה אזק את המתלון ברגליו (עמ' 19 ש' 9), הכניס את הנאשם לפינה צדדית בחדר הבילוש, מטעמי צנעת הפרט ועל מנת למנוע בריחה, וביצע על גופו של המתלון חיפוש. לדבריו החיפוש בוצע לאחר שהסיר את האזיקים מידי של המתלון והוא נותר אזוק ברגליו. הנאשם אף העיד כי מילא דוחות בעניינו של המתלון. בעת החיפוש מצא הנאשם טלפון נייד. הנאשם אישר כי ביקש מהמתלון להסיר את משקפיו, לדבריו על מנת לבדוק מפני מכשיר ציתות והוסיף כי הסתכל על המשקפיים כשהיו בידי של המתלון. עוד הוסיף כי ניתן להתקין מכשירי ציתות בעטים, שעונים ובמשקפיים וכי ניתן לרכוש אביזרים מסוג זה "בגרושים" באינטרנט (עמ' 19 ש' 5). הנאשם אישר כי לא בדק את חגורת הנאשם לקיומו של מכשיר ציטוט וציין כי לו היה לנאשם עט או שעון היה בודק אותם (עמ' 24 ש' 22). לשאלת ב"כ המאשימה האם זוהי בדיקה שגרתית השיב כי עובר לאירוע הורה פעם אחת אחת נוספת לחשוד אחר במשקפי שמש להסיר משקפיו (עמ' 23 ש' 1-2, 19-20).

10. כאמור, לדברי הנאשם, בעת החיפוש היה המתלון אזוק ברגליו בלבד ואזיקי הידיים הוסרו לצורך ביצוע החיפוש ופירט כי במהלך החיפוש הוסרו נעליו של המתלון והוא נדרש להסיר מכנסיו. הנאשם הסביר כי יתכן וטעה בהגדרת סוג החיפוש בדוח הפעולה ת/3 (שם הוגדר החיפוש כחיפוש חיצוני על הגוף) ולא חיפוש חיצוני בגוף (עמ' 27 ש' 5) לאור הסרת המכנסיים והנעליים. כן השיב כי מהות החיפוש הייתה בדיקה האם קיים משהו שיסכן אותו אך במהלכה נבדקים גם דברים נוספים. לדבריו לא היה שום דבר חריג בחיפוש (עמ' 22 ש' 12). הנאשם זכר כי היה טלפון על גופו של המתלון, לגרסתו לא אמר למתלון דבר על כך ואינו זוכר כל שיח בעניין זה. באשר לאישור המפורט בסעיף 4 לכתב האישום, המפרט כי שאל את המתלון מדוע הצהיר קודם כי אין ברשותו טלפון נייד בעת המענה לכתב האישום, הצהיר הסנגור כי יתכן וטעה בעת מתן המענה שניתן מפיו והוסיף כי גרסת הנאשם היא כמפורט בהודעתו ת/1. הנאשם אף טען כי נתן למתלון להתקשר לאביו מהטלפון הנייד ולהודיע שנעצר (עמ' 21 ש' 18). ועוד, לדברי הנאשם סיפק למתלון כיפה שהייתה בתחנה. הנאשם אישר כי לא ציין את תפיסת הטלפון בדוח הפעולה תוך שהבהיר כי מאחר והטלפון הנייד לא נתפס כמוצג, לא ציין זאת בדוח הפעולה (עמ' 27 ש' 5-6).

11. מטעם ההגנה העיד השוטר אמיל ואף הוגש נ/1, דוח פעולה אשר ערך. לדבריו ביחד עם הנאשם סייע בפיוני הכביש בהפגנה. הנאשם ניגש ראשון למתלון והוא הגיע לסייע, שניהם עצרו את המתלון והובילו אותו לניידת בליווי שוטרים. השוטר אמיל העיד כי אינו זוכר שהמתלון פנה אליו כשהיה עצור ואמר לו שהנאשם סטר לו והוסיף כי כשהורידו את הנאשם והמתלון בתחנה, חזרו הוא ובלש נוסף להפגנה והנאשם נשאר עם המתלון. אמיל ציין כי הוא חושב שראה את הנאשם והמתלון בתחנת המשטרה לאחר שחזר מההפגנה ולא זכר באיזה שלב, ואף השיב כי קיימים

בלשים נוספים ממוצא רוסי בתחנה אך הוא אינו יודע אם נכחו בעת האירוע, לדעתו אלה זומנו לחקירה במח"ש (עמ' 29 ש' 22). באשר להיכרותו המוקדמת עם המתלון סיפר כי הגיע פעם בעבר לביתו על מנת לעצרו בגין הפרות סדר. לשאלת ב"כ הנאשם השיב כי גם הוא נחקר במח"ש בעקבות האירוע המדובר.

דין והכרעה:

12. סעיף 379 לחוק העונשין מגדיר תקיפה כהפעלת כוח כלפי גופו של אדם. זו באה לכלל ביטוי בהכאת אדם ונגיעה בו, דחיפתו או הפעלת כוח בדרך אחרת על גופו, במישרין או בעקיפין וזאת בלא הסכמתו, או בהסכמתו שהושגה בתרמית. במקרה דנן המחלוקת בין הצדדים עובדתית. כך, בעוד שהמאשימה טוענת כי הנאשם סטר למתלון, טוען הנאשם - לא היו דברים מעולם. לביסוס האישום הוצגה מטעם המאשימה עדותו היחידה של המתלון.

13. כידוע, הגם שניתן להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה של מתלון על בית המשפט לשקול בזהירות יתרה את אותה העדות ואת מהימנותה כשזו עומדת לבדה מול כפירתו של הנאשם. כך נקבעה חובת "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה על בית המשפט להזהיר עצמו טרם ביסוס הרשעה על סמך עדות יחידה ועליו לבחון ולשקול בקפידה יתירה האם ניתן להסתפק בה לבדה כבסיס להרשעה ולנמק החלטתו. ראו י. קדמי, בספרו על הראיות:

"מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה- די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים". (י' קדמי, על הראיות כרך א' עמ' 470).

במקרה דנן מצאתי כאמור לזכות את הנאשם לאחר שמיעת הראיות ובפרט עדותו של המתלון לפני, ומשלא מצאתי, לאחר שהזהרתי עצמי כנדרש, כי ניתן לקבוע שהוכח מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום על סמך הראיות אשר הוצגו.

14. הסיבות לקושי בהרשעת הנאשם על סמך עדותו היחידה של המתלון במקרה דנן, ובשים לב כי לא היו כל עדים לאירוע הסטירה הנטען הן כדלקמן: ראשית, התרשמותי מעדותו של המתלון אשר תפורט להלן ושנית, מחדלי חקירה ובשלם, העדר ראיות התומכות בגרסתו של המתלון. באשר להתרשמותי מעדות המתלון, במסגרת שקילת עדותו לא יכולתי להתעלם מכך שהמתלון הפחית מרמת מעורבותו האמיתית באירוע ההפגנה ולעדו בהקשר זה שלא נשמעה אמינה. כך, טענתו לפיה נקלע למקום במקרה, לשורת המפגינים הראשונה, כשתחילה אף טען שלא ידע בדיוק מדוע התקיימה ההפגנה. וכן ראו גם ת/3 דוח המעצר שם פורט כי המתלון אמר **"לא עשיתי כלום"** ולא פירט כי רק הדף את השוטר כפי שטען בבית המשפט. בנוסף, לא ניתן להתעלם מכך שהמתלון הרחיב בדבר נפילת כובעו וכיפתו אך שכח לציין כי הנאשם העמיד לשימושו כיפה בתחנת המשטרה ואף לא ציין כי הנאשם נתן לו לעשות שימוש בטלפון הנייד על מנת להתקשר לאביו אשר אף הגיע לתחנת המשטרה. גרסתו של הנאשם ביחס לשיחת הטלפון והכיפה לא נסתרה על ידי המאשימה והיא אף לא טענה שאיננה נכונה. אציין עוד, מבלי ליתן לדבר משמעות רבה, כי גם עדותו של המתלון ביחס לציר הזמן בתחנת המשטרה לא הייתה קונסיסטנטית. תחילה טען כי המתין שעתים עד לביצוע החיפוש

ולאחר מכן כחצי שעה.

בנוסף ובעיקר, לא מצאתי ליתן אמון בגרסת המתלון לפיה היה אזוק בידיו וברגליו בעת החיפוש. המתלון עצמו העיד כי נדרש להוריד נעליו והנאשם הוסיף כי הורה למתלון להוריד גם את מכנסיו בעת החיפוש. טענה זו לא נסתרה והיא אף הגיונית ומתיישבת עם הצורך בעריכת החיפוש במקום בו נשמרת צנעת הפרט כפי שנעשה. ספק אם ביצוע חיפוש מסוג זה אפשרי כשידיו של חשוד כבולות ואין זה סביר שכן היה. כל אלה מעלים ספק בליבי באשר לנכונות הפרטים שמסר המתלון בקשר לתלונתו.

15. נתתי דעתי לטענתו החוזרת של המתלון בעת עדותו וטענת המאשימה לפיה מכך שהמתלון התלון אודות סטירה בלבד ולא פירט תקיפה חמורה מזו עולה כי לא ביקש להאדיר את האירוע או להעליל עלילות שווא. עוד נתתי דעתי לטענה כי אין זה סביר שהמתלון יעליל עלילות שווא דווקא בנוגע לנאשם נוכח היכרותו הקודמת עם השוטר אמיל. אינני מוצאת כי טענות אלה מלמדות על סימני אמת בעדות המתלון, וודאי לא במידה הנדרשת כדי שניתן יהיה להתעלם מהמפורט לעיל על ידי. על פי עדות המתלון התקיפה הנטענת ארעה בתחנת משטרה בחדר צדדי שבחדר הבילוש. קשה להלום שאדם בר דעת יספר על אירוע אלימות חמור, מקום בו מבקש להעליל עלילות שווא, שכן אז הייתה עולה השאלה, כיצד לא שמעו הנוכחים במקום את שארע בזמן אמת ובהינתן המקום בו בוצע החיפוש. באשר לשוטר אמיל, משהובהר מתוך הראיות כי זה לא שהה ביחידות עם המתלון כלל ואף עזב את תחנת המשטרה וחזר למקום ההפגנה מיד לאחר הבאת המתלון לתחנת המשטרה, נראה כי גם לו רצה בכך המתלון, לא יכול היה להעליל עלילת שווא בנוגע לשוטר אמיל שכן לא שהה עמו ביחידות. בנוסף גם טענתו של הנאשם לפיה השוטר אמיל עצר אותו בעבר "**מספר פעמים**" התבררה כמוגזמת ולא מדויקת משאישר בעת חקירתו הנגדית כי נעצר פעם אחת על ידי השוטר אמיל קודם לאירוע מושא כתב האישום בעת חקירתו הנגדית לטענתו: "**מספר פעמים? - זה פעמיים. פעם אחת קודמת ופעם שנייה בהפגנה הנוכחית**". עוד יש לציין כי מהראיות עולה כי הנאשם היה דומיננטי יותר במעצרו של המתלון, הוא זה אשר ניגש אליו ראשון בהפגנה ואף נשאר אתו בתחנת המשטרה.

אציין כי לא נעלמה ממני העובדה שהמתלון התלון אודות הסטירה כבר בעת חקירתו כחשוד, ופעם נוספת במח"ש ושקלתי עניין זה במסגרת שיקולי. יחד עם זאת, לאור התרשמותי מהמתלון, שלא דיך בפרטים שונים כמפורט לעיל, לא מצאתי כי יש בעובדה זו כדי להסיר את הספק המכונן בי באשר לאמיתות התלונה. נתתי דעתי גם לטענה לפיה הנאשם לא ביסס כי נהוג לבדוק משקפיים לקיומם של מכשירי הקלטה וכן התהייה כיצד אלה נבדקו באם היו בידיו של המתלון בכל העת. יחד עם זאת, לא ניתן לפסול טענת הנאשם בהקשר זה לחלוטין. משהוריד המתלון משקפיו, החלק הפנימי של המשקפיים היה גלוי כך שניתן לראות האם הותקן בו כל מכשיר גם בידיו כשלדברי הנאשם, המתלון הציג לו את המשקפיים. בנוסף, הנאשם לא טען כי פעל על פי נוהל של משטרת ישראל אלא כי פעל כך מיוזמתו, כשעל פי פרסומים באינטרנט ניתן להסתיר מכשירי הקלטה במשקפיים וכי בדק פעמים רבות לקיומם של מכשירי הקלטה, כשביחס לבקשה להסיר את המשקפיים זכר כי ביקש זאת פעם אחת נוספת מחשוד במשקפי שמש.

16. הקושי בהרשעה על סמך עדותו היחידה של המתלון כמפורט לעיל אף מתעצם נוכח קיומם של מחדלי חקירה במקרה זה. אמת ונכון שבשלב החיפוש נכחו הנאשם והמתלון לבד ולא היו עדי ראיה לאירוע, יחד עם זאת, את גרסתו של מתלון ניתן היה לנסות ולאמת על מנת לבססה כפי שיפורט להלן וזאת לא נעשה. כידוע, הגם שקיומם של

מחדלי חקירה לבדם אינו מביא באופן אוטומטי לזיכוי נאשם, מקום בו בשל מחדלי חקירה, אין כל תימוכין לעדות יחידה, הגם שנטען שתימוכין כאלה בנמצא, ובפרט כשהעדות היחידה איננה מהסוג בו ניתן ליתן את אותו אמון זהיר נדרש, מקים הדבר קושי ממשי נוסף. (ראו, על ההבחנה בין המקרים, ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006)).

17. בהקשר זה יש לתת את הדעת למחדלי החקירה הבאים: באשר למועד הגשת התלונה למח"ש נתן המתלונן הסבר לפיו פעל כך בעצת באת כוחו מהסנגוריה הציבורית ויש טעם בטענת הסנגור לפיה מצופה מאדם אשר מקבל סטירה חזקה בעודו אזוק בידיו ורגליו כנטען להתלונן באופן מידי במח"ש (בשים לב לכך שציין זאת בעת חקירתו כחשוד). למרות זאת, לא בדקה המאשימה טענתו בדבר עצת באת כוחו או אימתה אותה באמצעות פניה אליה. עוד לא בדקה המאשימה האם מאשרת באת כוחו דאז של המתלונן כי ראתה על לחיו סימן אדום בזמן אמת כפי שהעיד. ועוד, לגרסת המתלונן גם החוקרת אשר חקרה אותו ואביו שהגיע לתחנה הבחינו בסימן הנטען על לחיו. באשר לחוקרת, נמסר בדיון על ידי המאשימה כי זו נשאלה, לא זכרה את הדברים ועל כן לא הובאה לעדות. באשר לאביו של הנאשם, המאשימה לא מצאה צורך לגבות ממנו הודעה ולזמנו לעדות בבית המשפט באופן תמוה ובפרט לאור דברי המתלונן עצמו לפיהם אביו היה נכון להעיד.

תמוהה מזו היא העובדה שלמרות זאת, מופיע שמו של אביו של הנאשם ברשימת עדי התביעה. כששאלתי את התובעת לפרש העניין לא הייתה בפיה תשובה עניינית בהקשר זה. ב"כ המאשימה הסכימה בסיכומיה "שהכי טוב היה למצוא את האבא" אך טענה כי גם לו היה מזומן אביו של המתלונן למסירת עדות הייתה עולה הטענה כי זה בוודאי יחזק את דברי בנו ללא קשר לאמת, או שניתן היה לטעון כי הסימן על לחיו נוצר בעת מעצרו בהפגנה. עמדה זו אינה יכולה להתקבל. ברור שאת הראיות הרלבנטיות יש להניח בפני בית המשפט. ככל שהיה עולה צורך בעדותו של האב לאחר קבלת גרסתו, בית המשפט הוא זה אשר אמור להתרשם מהעד באופן בלתי אמצעי ואשר קובע ממצאים באשר למהימנותו ומשקלה של העדות. עצם העובדה שההגנה יכולה הייתה להעלות טענה כזו או אחרת באשר לאמיתות גרסת עד, האינטרס שיש לו במשפט או כל טענה אחרת אין בה כדי להביא למסקנה אוטומטית לפיה מיותר לזמן עד זה ולו לחקירה, וודאי מקום בו לבד מעדות זו נמצאת עדותו היחידה של המתלונן ובראי הטענה כי האב הבחין בסימן הסטירה על לחיו של המתלונן.

18. ועוד, טוענת ב"כ המאשימה בסיכומים כי העובדה שנחקרו שלושה בלשים שאמרו שלא היו במקום בעת האירוע לא שולל את העובדה שהיו בלשים אחרים אותם היה קשה להשיג תוך שציננה שהמתלונן אינו יודע את שם הבלש בפניו התלונן על הסטירה הנטענת. נוכחותם של שוטרים אחרים במקום (ואולי גם עצורים/מעוכבים או אנשים אחרים נוספים) רלבנטית עד מאוד לאור המיקום בו נערך החיפוש. ניתן להבין, מההסבר שניתן ומהמפורט בת/1, כי קיים סיכוי כלשהו ששוטר או אדם אחר ששהה בחדר הבילוש בעת האירוע היה שומע ולו את חילופי הדברים בין הנאשם והמתלונן בעת החיפוש במהלכו נטען שסטר הנאשם למתלונן. לא הוצג בפני כי נערכה כל בדיקה מקיפה בהקשר זה ובפרט באשר לזהות השוטרים שהיו במשמרת באותו הזמן, על אף טענת המתלונן לפיה התלונן באוזניהם. כזכור, תפקידה של המאשימה הוא להגיע לחקר האמת, וודאי כשהמדובר בגרסה מול גרסה. כך עליה לבדוק מי היה במקום ולנסות לאמת או להפריך את גרסת המתלונן, ככל שניתן, טרם בקשתה להסתמך על עדותו היחידה לשם הרשעתו ובשים לב שהמתלונן והנאשם שהו ביחידות בעת האירוע הנטען.

19. נתתי דעתי לטענת המאשימה לפיה הנאשם לא ציין בדוח הפעולה כי תפס את הטלפון הנייד מהמתלונן. אינני מוצאת שיש בכך נפקות רבה משהטלפון לא נתפס כמוצג ואין חולק כי הושב למתלונן עם סיום העדות. עוד נתתי דעתי לטענה לפיה בדוח הפעולה רשם הנאשם כי בוצע למתלונן חיפוש על הגוף בעוד שבעת עדותו העיד תחילה כי המדובר בחיפוש פנימי ולאחר מכן ציין כי המדובר בחיפוש בגוף. אינני מוצאת בסתירה זו משמעות, הגם שנכון היה לציין את סוג החיפוש המדויק שבוצע בדוח הפעולה ובעת החקירה במח"ש. על פי הראיות, בעוד שהמונח בו השתמש הנאשם לתיאור החיפוש השתנה, באשר לאופן החיפוש היה הנאשם עקבי בעדותו. אין חולק כי נעליו של המתלונן הוסרו במהלך החיפוש ואף לא נסתרה טענת הנאשם כי הורה למתלונן להסיר מכנסיו. בנסיבות אלה אין משמעות רבה לשינויים בהגדרת החיפוש ככל שהדבר נוגע לבחינת עדותו של הנאשם. ועוד, אינני מוצאת משמעות רבה בכך שהנאשם אף לא ציין בדוח הפעולה כי ביקש מהמתלונן להסיר משקפיו, זאת בראי העובדה שגם הסרת הנעליים והמכנסיים לא צוינה בדוח ולאור כך שהנאשם אישר כי הורה למתלונן להסיר משקפיו מיד כשנשאל על כך.

20. עוד יש להוסיף ולציין כי בדוח הפעולה ת/3 חסרים גם פרטים הפועלים לזכות הנאשם והמלמדים לכאורה על שמירה על זכויות המתלונן ויחס מכבד כלפיו (מתן הכיפה ושיחת הטלפון לאביו שלא נסתרו). מכאן מסקנתי היא כי הגם שדוח הפעולה ת/3 לא נערך כנדרש על ידי הנאשם ואינו מפורט דיו, נוכח סוג הפרטים שהושמטו, אין מקום להסיק מהחוסר מסקנה לחובת הנאשם. ואוסיף במאמר מוסגר שיש להניח כי לו היה מתרחש אירוע הסתירה כפי שפירט המתלונן, ובכלל זאת תלונתו באזני שוטרים אחרים במקום בזמן אמת, היה הנאשם טורח לפרט בגוף הדוח ולו את מתן הכיפה ושיחת הטלפון למתלונן ולא לציין לראשונה בחקירתו במח"ש כי נתן למתלונן כיפה בתחנה.

דווקא חסרים אלה בדוח מחזקים את הספק הקיים בי באשר לביצועה של העבירה על ידי הנאשם.

21. נוכח האמור לעיל, לאחר שמיעת עדותו של המתלונן לא מצאתי כי היה מהימן דיו וניכרו בו סימני אמת באופן בו ניתן להרשיע את הנאשם על סמך עדותו. כך, לאחר סקירת כלל הראיות נותר בליבי ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם. על כן מצאתי לזכותו.

זכות ערעור כדין - תוך 45 יום.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ז, 28 מאי 2017, במעמד הצדדים